

изъ Елисейскитѣ полета : — жалко
безумие, което за женитѣ
на Англия днесъ прави толкозъ свидѣ
градинитѣ на гробницитѣ градски,
където ги довежда любовта
къмъ майката изгубена, — където
съ благоговение тѣ колѣнчатъ
предъ гордия завърналъ се герой,
прекършилъ мачтата на своя корабъ
побѣденъ, и тамъ изкопалъ си гроба.
Но тамъ, където днесъ се чува шумъ
отъ подвизи велики и царуватъ
заплахи и охолства надъ живота —
напраздно е тамъ всѣкое безумие, —
тамъ се възправятъ образи изъ Ада, —
но то сж само мраморни творения.
Богатата и учена тѣлпа, —
умътъ и красотата на Италия, —
е приживѣ въвъ царствени гробове
погребанъ, и нейната прослава
е царскій гербъ... Поне веднажъ смъртъта
убежище спокойно да даде,
където своята мѣсть сждбата строга
веднажъ да отстрани — и не богатство
въ наследство да получатъ нѣвга тукъ
потомцитѣ следъ насъ и нашта смъртъ,
а топли чувства и най свѣтълъ примѣръ, —
за пѣсенъта на свободата примѣръ...

Къмъ благородни подвизи зове
прахътъ на силния, о Пиндемонте, —
и хубава и свята е за него
земята, дала му приветенъ кътъ.
Когато видѣхъ гроба на Тогова,
що на кралетѣ скиптѣра издига,
разлистя лавритѣ и на свѣта
причината за кърви и сълзи
разкрива намъ, — и свода на Тогова,
що дигна новъ Олимпъ на боговетѣ
въвъ Римъ, — и на Тогова, който видѣ
надъ вѣченъ небосводъ да се въртятъ
безбройни свѣтове и неподвижно
съ лжчитѣ си ги слънцето ласкае
и на великия Британецъ, който
раздипли своитѣ криле огромни
и пръвъ откри му пѣтя къмъ небето, —
тогазъ извикахъ азъ : — О ти, блажена,
която лавритѣ обезсмъртяватъ
и тъмнитѣ води на Апенина,
излѣзли изъ недрата си, те миятъ ;
луната радостна на твоя въздухъ
облича съ бѣла свѣтлина хълмитѣ,
потънали въ лозя богати и
долинитѣ — въвъ кжщи и оливи,
благоухания разливагъ отъ цвѣтя, —
ти първа, о Флоренция, чу стиха,
успокоилъ гнѣва неудържимъ
на гибелинския изгнаникъ и
ти дивния езикъ и — хубостъта
на нѣжнитѣ уста на Калиопа
донесе на пѣвеца който върна